

III

ВАЙНА (1914—1917)

МЯЦЕЖНІК

Смерць...

Бура...

Трывога...

Не йдзі...

Ой, не йдзі ты,

Асілак-юнача!

Бо перад табою

Страшная дарога,—

Пагінеш...

Пагінеш...

Няйначай...

Пад не́бам імчацца чырвоныя коні,

Пярун з навальніцай

Рагочуць на гонях;

І страх,

І дрыготы

Абшар абвілі,

Віхорыцца ўсё на зямлі...

І кроў...

І руіны...

Ой, горкая будзе, дзяцюк, твая доля!—

Смерць зрэжа касою,
Бы кветку-расліну,
Груган знясе косці па полі..
.....

Пайду я!
Злавацца!
Хмялець!
Загарэцца!
Ўсім светам магу кіраваць я, здаецца!
Як пушчаны некім,
Імпэтнай стралой
Памчуся ўгару!
Над зямлёй!
Мне полымя!
Крыллі!
Я—
Сокалам вольным у тыя абшары,
Дзе громы ў высотах пуціну прарылі!
Сусветнасць
Я кіну ў пажары...
Хай граюць,
Буяюць
Віхровыя хвалі!
Хай плачуць,
Хай скачуць—
Ім вольніцу далі.
А мора мяцежнае—
Маткаю мне.
А бура—
Ў грудзях у мяне.
Я—гнеўны паўстанец!
Я—вольны мяцежнік!
Я—славай кірую!

Я—сонечны воін!
Я—гром-зоратканец!
Я—з цемрай вячыстай ваюю!
Я—волю з жалезных клыкоў вырываю!
Я—гнеў гарапашных!
Я—злосць агнявая!
Я—помста
За здзекі,
За кроў,
За шмат слёз!
Мне—крок
Ад зямлі да нябёс!

.....

Паймчаўся
Далёка...
Прапаў...
І не вернецца смелы
Ніколі...
Яго не ўбача ўжо матчына вока...
І грудзі парвуцца ад болю.
Яму за адвагу
Пахвалы не трэба.
Яму шлях бунтарскі—
Зарніца ў небе.
Ён—
Шчасце.
Ён—
Мара
Адважных людзей.
Ён—песня
Старых і дзяцей.

Вільня, 1914 г.